

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 10. octobra 2023.godine
Ref.br.: RK 2286/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI105/22

Podnosilac

Driton Morina

Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova
Rev. br. 327/2021 od 6. aprila 2022. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Driton Morina, sa prebivalištem u opštini Peć (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Ekrem Agushi, advokat iz opštine Priština.

Osporena odluka

1. Podnosilac zahteva osporava presudu [Rev. br. 327/2021] od 6. aprila 2022. godine Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) u vezi sa presudom [Ac. br. 4489/2020] od 9. decembra 2020. godine Apelacionog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Apelacioni sud) i presudom [C. br. 2008/2016] od 5. septembra 2017. godine Osnovnog suda u Prištini (u daljem tekstu: Osnovni sud).

Predmetna stvar

2. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom podnosilac zahteva navodi da su mu povređena osnovna prava i slobode zagwarantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 13. (Pravo na delotvorni pravni lek) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

3. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. (Procesuiranje podnesaka) i 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 25 (Podnošenje zahteva i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).
4. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023 je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo i stupio je na snagu 15 dana od dana objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud se poziva na odredbe gore navedenog Poslovnika o radu. S tim u vezi, u skladu sa pravilom 78 (Prelazne odredbe) Poslovnika o radu br. 01/2023, izuzetno, pojedine odredbe Poslovnika o radu br. 01/2018 i dalje će se primenjivati u slučajevima registrovanim u Sudu pre njegovog ukidanja, samo ako i u meri u kojoj su povoljnije za strane.

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 18. jula 2022. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 25. jula 2022. godine, predsednica Suda je, odlukom [br. GJR.KI105/22 imenovala sudiju Selvetu Gërxhaliu Krasniqi za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Remzije Istrefi Peci (članovi).
7. Dana 26. jula 2022. godine, Sud je obavestio zastupnika o registraciji zahteva.
8. Dana 26. jula 2022. godine, Sud je dostavio kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
9. Dana 31. oktobra 2022. godine, podnosilac zahteva je podneo Sudu dodatni dokument u prilog svom zahtevu, odnosno zapisnik sa sednice za pripremno razmatranje Osnovnog suda od 15. marta 2017. godine.
10. Dana 5. januara 2023. godine, podnosilac zahteva je podneo Sudu dodatni dokument u prilog svom zahtevu, odnosno kopiju presude KI116/21 Ustavnog suda.

11. Dana 31. avgusta 2023. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

12. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva bio zaposlen u banci Banka për Biznes (u daljem tekstu: poslodavac) na radnom mestu rukovodilac Operativnog departmana prema ugovoru [br. 1/2] od 2. januara 2008. godine na određeno vreme, odnosno od 2. januara 2008. godine do 31. decembra 2008. godine.
13. Dana 31. decembra 2008. godine, poslodavac je prema ugovoru [br. 2198] produžio podnosiocu zahteva radni odnos na određeno vreme, tj. od 1. januara 2009. godine do 31. decembra 2009. godine.
14. Dana 14. decembra 2009. godine, poslodavac, odnosno Kadrovski savet, je doneo odluku [br. 897] o neproduživanju ugovora o radu podnosiocu zahteva, sa obrazloženjem da mu radni odnos prestaje 31. decembra 2009. godine.
15. Dana 21. decembra 2009. godine, poslodavac je preko generalnog direktora, pozivajući se na član 11. Zakona o radu i član 7 tačka (a) ugovora o radu podnosioca zahteva, poslao poslednje navedenom obaveštenje o neproduživanju radnog odnosa, sa obrazloženjem da mu radni odnos prestaje 31. decembra 2009. godine.
16. Dana 24. decembra 2009. godine, podnosilac zahteva je žalbom tražio od Odbora direktora banke Banka për Biznes, odnosno poslodavca, da ukine odluku o neproduživanju radnog odnosa.
17. Dana 12. januara 2010. godine, Komisija drugog stepena poslodavca je donela odluku [br. 222] o odbijanju žalbe i utvrdila da je odluka Kadrovskog saveta u skladu sa zakonima na snazi i ugovorom o radu.
18. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je podneo tužbu protiv odluke [br. 897] od 14. decembra 2009. godine i odluke [br. 222] od 12. januara 2010. godine Opštinskom sudu u Prištini.
19. Dana 20. decembra 2012. godine, Opštinski sud u Prištini je, presudom [C. br. 121/2010], odbio tužbeni zahtev podnosioca, sa obrazloženjem da prema Uredbi UNMIK-a br. 2001/27, ugovor o radu prestaje istekom trajanja radnog odnosa i u slučaju podnosioca zahteva pravni osnov za raskid ugovora je bio prestanak ugovora o radu.
20. Opštinski sud u Prištini je, presudom [C. br. 121/2010], obrazložio sledeće:

“Sud je svoje uverenje stvorio na osnovu činjenice da je ugovor o radu zaključen na određeno vreme i da je istim ugovorom u članu 7 tačka (a) predviđeno da „radni odnos prestaje bez prethodnog obaveštenja na dan kada ističe ugovor o radu“, dok je u članu 2 tačka (b) ugovora određeno da se „zaposleni prima na posao na određeno vreme od 01.01.2009. godine do 31.12.2009. godine; stoga, sud ocenjuje da se tužena u konkretnom slučaju u potpunosti pridržavala ugovora o radu i prekinula je ugovor u skladu sa ovim ugovorom, odnosno nije povredila nijednu od gore navedenih ugovornih ili zakonskih odredbi, dok je sa druge strane tužilac u momentu potpisivanja ugovora bio svestan da je ugovor o radu zaključio na određeno vreme i da je primio ovaj ugovor slobodnom voljom.

Stoga, sud ocenjuje da su neosnovani navodi tužioca da se radni odnos u konkretnom slučaju treba smatrati radnim odnosom na neodređeno vreme”.

21. Dana 14. januara 2013. godine,, podnosilac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu, tvrdeći (i) bitnu povredu parničnih odredaba, (ii) pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, i (iii) pogrešnu primenu materijalnog prava. Podnosilac zahteva je tvrdio da su povređene odredbe parničnog postupka, jer presuda ne sadrži razloge za odlučne činjenice, dok su navedeni razlozi nejasni i kontradiktorni sa dokazima. Podnosilac zahteva je, između ostalog, tvrdio da je prestanak radnog odnosa sproveden bez disciplinskog postupka i da su nepravilno primenjene odredbe Osnovnog zakona o radu na Kosovu i ugovora o radu i da je pogrešno utvrđeno činjenično stanje.
22. Dana 1. februara 2016. godine, Apelacioni sud je, presudom [AC. br. 1162/2013], odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio osporenu presudu, sa obrazloženjem da nije zahvaćena bitnim povredama parničnog postupka, materijalno pravo je pravično primenjeno i činjenično stanje je pravilno utvrđeno.
23. Apelacioni sud je, presudom [AC. br. 1162/2013], obrazložio sledeće:

“Iz ovoga proizilazi da je prvostepeni sud pravilno odlučio kada je tužbeni zahtev tužioca odbio, kao neosnovan, pošto je članom 11.1 ove uredbe utvrđeno da se prekid ugovora o radu vrši u skladu sa članom 11.1 tačka d), kojim je predviđeno da ugovor o radu prestaje istekom radnog odnosa. Imajući u vidu član 7 ugovora o radu koji je zaključen između parničara, utvrđeno je da ovaj ugovor prestaje bez prethodnog obaveštenja danom prestanka ugovora o radu iz člana 2 b) ovog ugovora, jer je ovim članom ovog ugovora određeno vreme kada je zaposleni primljen u radni odnos na određeno vreme, odnosno za period od 01.01.2009. godine do 31.12.2009. godine. Stoga je prvostepeni sud s pravom odbio tužbeni zahtev tužioca kao neosnovan”.

24. Dana 27. marta 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo reviziju Vrhovnom sudu protiv presude [AC. br. 1162/2013] Apelacionog suda, navodeći bitnu povredu odredaba parničnog postupka i pogrešnu primenu materijalnog prava, sa predlogom da se obe gore navedene presude preinače i da se tužbeni zahtev tužioca usvoji kao osnovan, ili da se iste presude ukinu i predmet vrati prvostepenom sudu presuđivanje.
25. Dana 15. avgusta 2016. godine, Vrhovni sud je, rešenjem [Rev. br. 151/2016], usvojio žalbu podnosioca zahteva, kao osnovanu, i odlučio na sledeći način:

“Usvaja se, kao osnovana, revizija tužioca, ukida se presuda Apelacionog suda u Prištini AC. br. 1162/2013 od 01.02.2016. godine i presuda Opštinskog suda u Prištini C. br. 121/2010 od 20.12.2012. godine, i predmet se vraća na presuđivanje prvostepenom sudu”.

26. Vrhovni sud je, rešenjem [Rev. br. 151/2016] od 15. avgusta 2016. godine, obrazložio:

“Bitne povrede odredaba parničnog postupka se sastoje u tome što je izreka i obrazloženje presude prvostepenog suda u suprotnosti sa sadržajem dokaza u spisima predmeta, jer je prvostepeni sud, u suprotnosti sa odlukom tužene br. 897 od 14.12.2009. godine za nenastavljanje ugovora o radu, pogrešno utvrdio da ugovor o radu nije produžen u skladu sa članom 7 tačka a), kojim je predviđen prekid ugovora o radu bez prethodnog obaveštenja danom isteka ugovora o radu, a ne zbog neispunjavanja radnih obaveza, pa je prvostepeni sud postupao

u suprotnosti sa onim što je navedeno u ovoj odluci tužene, iz koje proizilazi da tužiocu nije produžen ugovor o radu ne zbog isteka trajanja ugovora o radu, već zbog četiri druga razloga navedena u obrazloženju odluke”.

27. Prema Vrhovnom sudu, podnosiocu zahteva nije nastavljen radni odnos usled isteka ugovora o radu „zbog neobavljanja poslova sa potrebnom profesionalnošću, nekorektnog ponašanja sa kolegama na poslu, nepreduzimanja odgovarajućih mera za zaustavljanje zloupotreba u poslovanju i neovlašćenog pregleda stranih računa”.
28. Dana 26. januara 2010. godine, podnosilac zahteva je već bio podneo tužbu prvom stepenu, koju je precizirao 5. septembra 2017. godine na glavnoj sednici razmatranja Osnovnog suda u prilog svom zahtevu, navodeći da mu je prekinut radni odnos bez pravnog osnova.
29. Dana 5. septembra 2017. godine, Osnovni sud je na presuđivanju, presudom [C. br. 2008/2016], odbio tužbeni zahtev podnosioca i obrazložio sledeće:

“Pošto član 11.1 gore navedene uredbe, u tački (d) predviđa da „ugovor o radu prestaje istekom trajanja radnog odnosa“, onda, na osnovu ove zakonske odredbe i člana 7 tačka (a) ugovora o radu br. 2198 od 31.2.2008. godine, kojim je predviđeno da „ugovor prestaje bez prethodnog obaveštenja danom prestanka ugovora o radu“, odnosno 31.12.2009. godine, sud je utvrdio da je odluka Kadrovskog saveta tužene sa brojem 897 od 14.12.2009. godine i odluka Komisije drugog stepena tužene br. 222 od 12.01.2010. godine za nenastavljanje ugovora tužioca, čije je ukidanje tužilac tražio, pravična i zakonita, stoga je sud odbio tužbeni zahtev i odlučio kao u izreci presude”.

30. Dana 2. oktobra 2017. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu, navodeći bitnu povredu odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja i pogrešnu primenu materijalnog prava, sa predlogom da se ožalbena presuda preinači.
31. Dana 9. decembra 2020. godine, Apelacioni sud je, presudom [Ac. br. 4489/2020], odbio žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu [C. br. 2008/2016] Osnovnog suda od 5. septembra 2017. godine.
32. Dana 13. januara 2021. godine, podnosilac zahteva je podneo reviziju Vrhovnom sudu protiv presude [Ac. br. 4489/2020] Apelacionog suda, navodeći bitnu povredu odredaba parničnog postupka, pogrešnu primenu materijalnog prava i pogrešno utvrđeno činjenično stanje.
33. Dana 6. aprila 2022. godine, Vrhovni sud je, presudom [Rev. br. 327/2021], odbio, kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva i obrazložio da je drugostepeni sud “*dao dovoljno i ubedljivih razloga za donošenje pravične i zakonite odluke i pravilno ocenio da je radni odnos zaključen u skladu sa Uredbom UNMIK-a br. 2001/27*”, i da je neproduživanje ugovora o radu izvršeno u skladu sa ugovorom i Uredbom UNMIK-a.

Navodi podnosioca

34. Podnosilac zahteva navodi da je presuda [Rev. br. 327/2021] od 6. aprila 2022. godine Vrhovnog suda doneta kršeći njegova osnovna prava i slobode zagarantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 54. [Sudska zaštita prava]

Ustava u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje] i članom 13, [Pravo na delotvorni pravni lek] EKLJP-a.

35. Podnosilac zahteva tvrdi da mu je prekinut radni odnos bez pravnog osnova time što mu nije dozvoljeno da nastavi ugovor i time što nije isplaćen nakon tog vremena, i da su redovni sudovi prilikom razmatranja njegovog slučaja povredili odredbe parničnog postupka, jer je obrazloženje njihovih odluka u suprotnosti sa dokazima slučaja.
36. Podnosilac zahteva navodi: *“Prvostepeni i drugostepeni sud su tokom postupka koji je sproveden u vezi sa ovim spornim pitanjem bitno povredili odredbe člana 182 st. 1 u vezi sa članom 199. ZPP-a, sa obrazloženjem da se prilikom presuđivanja sprovedenog u prvostepenom sudu nije postupalo u skladu sa primedbama i uputstvima Vrhovnog suda Kosova iznetim u rešenju Rev. br. 151/2016 od 15.08.2026. godine i da su shodno tome ponovljene sve bitne povrede odredaba člana 182 st. 2 tačka n) ZPP-a koje su istaknute na 3 (trećoj) stranici obrazloženja rešenja, gde je prvostepeni sud u obrazloženju presude predstavio kontradiktorne razloge sa sadržajem dokaza koji se nalaze u spisima predmeta, jer je prvostepeni sud u suprotnosti sa sadržajem odluke tužene br. 897 od 14.12.2009. godine predstavio kontradiktorne dokaze, naglašavajući da ugovor o radu nije nastavljen u skladu sa članom 7 tačka a, gde je predviđeno da prekid ugovor o radu bez prethodnog obaveštenja ističe danom isteka ugovora o radu, a ne zbog neispunjavanja radnih zadataka. Ovo obrazloženje prvostepenog suda je u potpunoj suprotnosti sa istinitim sadržajem odluke tužene iz čijeg sadržaj proističe da tužiocu nije nastavljen ugovor o radu ne zbog toga što je istekao ugovor o radu, već je ugovor o radu prekinut zbog drugih razloga istaknutih u sadržaju odluke. Nije jedinstveno da se za tužioca kaže da mu nije nastavljen ugovor o radu zbog njegovog isteka ili iz razloga koje je tužena istakla u svojoj odluci, kao što su profesionalno obavljanje posla, nedolično ponašanje sa kolegama sa posla, ne preduzimanje odgovarajućih mera za zaustavljanje zloupotreba u poslovanju i neovlašćenog pregleda stranih računa. Ovi disciplinski prekršaji nisu utvrđeni, jer prvostepeni i drugostepeni sud nisu uopšte ocenili primedbe i uputstva Vrhovnog suda Kosova, koja su bila obavezna za prvostepeni i drugostepeni sud”.*
37. Podnosilac zahteva dalje ističe: *“Prvostepeni sudovi su u ponovnom postupku bitno povredili odredbe člana 182 st. 2 tačka n) ZPP-a, koje se izražavaju u činjenici da obaveštenje tužene za neproduživanje ugovora o radu br. 914 od 21.12. 2009. godine i odluka tužene da ne nastavi ugovor o radu br. 897 od 14.12.2012. godine predstavljaju protivrečne razloge sa istinitim sadržajem, sa obrazloženjem da odluka o neproduživanju ugovora o radu (doneta pre obaveštenja) i obaveštenje o neproduživanju ugovora o radu od strane tuženog, nisu doneti od strane Disciplinske komisije prvog stepena, kao što je utvrđeno odredbama članova 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20. i 21 Uredbe o odgovornima na radu od 23.09.2009. godine, već je odluku o neproduživanju ugovora o radu iz gore navedenih razloga, kao i obaveštenje da se ugovor o radu ne nastavi, doneo generalni direktor BpB-a -V.L., bez predmetne nadležnosti i bez sprovođenja redovnog disciplinskog postupka, koji i pored ovoga, u vreme potpisivanja ovih osporenih akata, nije bio na funkciji predsednika odbora niti član Disciplinske komisije drugog stepena. Iz napred navedenog proizilazi da je tužena pravosnažnom odlukom drugostepene komisije tužiocu bez pravnog osnova prekinula radni odnos, a usled ove nezakonite odluke tužilac nije mogao da učestvuje u nastavku ugovora i na nezakonit način mu nije isplaćen lični dohodak, jer je tužiocu nezakonitim radnjama onemogućeno da to ostvari kao posledica nezakonite osporene odluke tuženog. Takođe, u odluci nisu navedeni članovi Kadrovskog saveta i njihovo učešće nije overeno ličnim potpisom, već je ovu spornu odluku potpisao samo V.L., dok je odluka komisije rezultat ozbiljne*

povrede odredaba članova 9, 10, 11, 13. i 21. Uredbe o utvrđivanju odgovornosti na radu od 23.09.2009. godine koja je bila na snazi u vreme donošenja ovih odluka. S obzirom na to da ožalbena odluka ne sadrži razloge i odnosi se na akt tužene o politici rada, jer su ovim aktom u tački 3.1 podtačka c) na prvom mestu dužnosti kadrovskog radnog saveta, međutim, na prvom mestu nije zakonska mogućnost da donese odluku o prestanku radnog odnosa bez sprovođenja disciplinskog postupka kao što je uređeno navedenom uredbom”.

38. S tim u vezi, podnosilac zahteva ističe: „Polazeći od ovakvog stanja slučaja, proizilazi da su prvostepeni sudovi u obrazloženju svojih presuda u pogledu istinitog sadržaja razmotrenih dokumenata izneli potpuno kontradiktorne razloge, dok svi izneti razlozi ne opravdavaju odlučne činjenice da se dođe do zaključka da je tužbeni zahtev tužioca neosnovan”.
39. Podnosilac zahteva dalje naglašava: „Na osnovu napred iznetog proizilazi da drugostepeni sud nije pravilno ocenio razloge iznete u žalbi tužioca u vezi sa povredama odredaba parničnog postupka, a samim tim i u obrazloženju presude je izneo razloge koji nisu u skladu sa sadržinom razmotrenih dokumenata, dok izneti razlozi ne opravdavaju odlučne činjenice za donošenje presude, kojom je žalba tužioca odbijena kao neosnovana, stoga, posmatrajući predmet samo iz ovog pravnog aspekta, punomoćnik tužioca ocenjuje da će Veće Vrhovnog suda Kosova reviziju tužioca usvojiti kao osnovanu i da će osporene presude ukinuti i stvar vratiti na presuđivanje prvostepenom ili drugostepenom sudu”.
40. Podnosilac zahteva u nastavku ističe: “Zbog povreda odredaba parničnog postupka, prvostepeni i drugostepeni sud su pogrešno primenili materijalno pravo kada su odbili tužbeni zahtev tužioca kao neosnovan, odnosno potvrdili ožalbenu presudu, sa obrazloženjem da je u konkretnoj situaciji, kao što je istaknuto u obrazloženju predstavljenom u vezi sa povredama odredaba parničnog postupka, tužilac sa tuženom zaključio ugovor o radu br. 112 dana 02.01.2008. godine počev od 02.01.2008. godine do 31.12.2008. godine i drugi ugovor br. 2198 dana 31.12.2008. godine od 01.01.2009. godine do 31.12.2009. godine uz mogućnost nastavljanja, međutim, tužena bez davanja tužiocu mogućnost da nastavi ugovor i bez prethodnog obaveštenja, bez sprovođenja disciplinskog postupka, donosi osporenu odluku o prekidu radnog odnosa, ne zbog neproduživanja ugovora o radu, već zbog povreda radnih obaveza opisanih u obrazloženju osporene odluke, koje nisu utvrđene u redovnom postupku, kao što je utvrđeno uredbom tužene o odgovornostima na radu za neproduživanje ugovora o radu i stoga se prekida radni odnos na nezakonit način, pričiniuši mu materijalnu štetu u iznosu koji je utvrđen veštačenjem finansijskog veštaka R.B. i njegovom dopunom na sednici glavnog razmatranja”.
41. Podnosilac zahteva naglašava: „Prema oceni tužioca, javni organ, tj. gore navedeni sudovi, povredili su odredbu člana 113 (7) Ustava Republike Kosovo, kojom je propisano da „pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom“. U konkretnoj situaciji, tužilac je iscrpeo sva pravna sredstva koja se odnose samo na nematerijalnu naknadu zbog duševnih patnji izazvanih nezakonitim i neznalačkim prestankom radnog odnosa od strane tužene-BpB u Prištini. Pored toga, navedeni sudovi su pogrešno protumačili odredbu člana 200 st. 1 ZOO-a koji je bio na snazi do 20.12.2012. godine, kada je stupio na snagu ZOO Republike Kosovo, jer ova zakonska odredba pre svega propisuje uslove „za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti, naruženosti, povrede ugleda, časti, slobode ili prava ličnosti, smrti bliskog lica”.

42. Što se tiče navodne povrede člana 133.7 Ustava, podnosilac zahteva je naglasio: „U konkretnoj situaciji, tužilac je iscrpeo sva pravna sredstva koja se odnose samo na naknadu nematerijalne štete zbog duševnih bolova izazvanih prekidom radnog odnosa na nezakonit i neznatan način od strane tuženog - BpB u Prištini. Pored toga, navedeni sudovi su pogrešno protumačili odredbu člana 200. st. 1 ZOO-a, koji je bio primenjiv zakon do 20.12.2012. godine, kada je stupio na snagu ZOO Kosova, iz razloga što su ovom zakonskom odredbom predviđeni uslovi „za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti, naruženosti, povrede ugleda, časti, slobode ili prava ličnosti, smrti bliskog lica kao i za strah sud, ako nađe da okolnosti slučaja, a naročito jačina bolova i straha i njihovo trajanje to opravdava, dosuditi pravičnu novčanu naknadu, nezavisno od naknade materijalne štete kao i u njenom odsustvu”.
43. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da (i) proglasi zahtev prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je presuda Vrhovnog suda [Rev. br. 327/2021] od 6. aprila 2022. godine zahvaćena povredom člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i člana 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje] i članom 13. [Pravo na delotvorni pravni lek] EKLJP-a; (iii) da proglasi ništavom presudu Vrhovnog suda [Rev. br. 327/2021] od 6. aprila 2022. godine; i (iv) vrati slučaj na presuđivanje prvom stepenu.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 31

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. *Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*
[...]

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6

(Pravo na pravično suđenje)

1. *Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.*
[...]

ZAKON Br. 03/L- 006 O PARNIČNOM POSTUPKU

Član 182

[...]

n) ukoliko presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati a posebno ukoliko je dispozitiv presude nerazumnjiv ili kontradiktoran, po sebi ili sa razlozima presude, ili ukoliko presuda nema uopšte razloga ili u njoj nisu uopšte navedeni razlozi odlučnih činjenica, ili su ti razlozi nejasni, ili kontradiktorni ili ukoliko o odlučnim činjenicama postoje protivrečnosti između onoga što se u razlogu presude navodi o sadržaju dokumenta ili zapisnika o podacima datim u postupku i samih tih dokumenata ili zapisnika;

[...]

UREDBA BR. 2001/27 O OSNOVNOM ZAKONU O RADU NA KOSOVU

Član 10

Ugovor o radu

10.1 Ugovor o radu može se sklopiti na: (a) neodređeno vreme; ili (b) određeno vreme.

Član 11

Prestanak ugovora o radu

11.1 Ugovor o radu prestaje:

- (a) smrću zaposlenog;
- (b) pisanim sporazumom između zaposlenog i poslodavca;
- (c) ako zaposleni ozbiljno povredi obaveze iz radnog odnosa;
- (d) ako zaposleni ne izvršava svoje obaveze na zadovoljavajući način;
- (e) nakon isteka vremena na koje je ugovor sklopljen; i
- (f) po sili zakona.

11.2 Ugovor o radu poslodavac prekida ako zaposleni ozbiljno povredi obaveze iz radnog odnosa ili ako zaposleni ne izvršava svoje obaveze na zadovoljavajući način.

11.3 U ozbiljne povrede obaveza iz radnog odnosa spadaju:

- (a) neopravdano odbijanje ispunjavanja obaveza navedenih u ugovoru o radu;
- (b) krađa, uništenje, oštećenje ili neovlašćeno korišćenje imovine poslodavca;
- (c) otkrivanje poslovnih tajni;
- (d) konzumacija droge ili alkohola na radnom mestu; i
- (d) ponašanje tako ozbiljne prirode da bi bilo nerazumno očekivati da se radni odnos nastavi.

11.4 U nezadovoljavajuće izvršavanje obaveza spada:

- (a) neopravdano izostajanje sa posla, i
- (b) ponovljene greške, koje same po sebi ne opravdavaju otpuštanje, ali koje zbog svog ponavljanja i ozbiljnosti ometaju normalan tok radnog odnosa.

11.5 U slučajevima u kojima se primenjuje Član 11.2:

(a) poslodavac pismenim putem obaveštava zaposlenog da namerava da raskine ugovor o radu. To obaveštenje mora sadržavati razloge zbog kojih se ugovor raskida, i (b) održava se sastanak između poslodavca i zaposlenog i na tom sastanku poslodavac zaposlenom daje usmeno objašnjenje o razlogu za raskid ugovora. Ako je zaposleni član sindikata, on ima pravo da predstavnik sindikata prisustvuje tom sastanku.

11.6 Ugovor o radu raskida se po sili zakona kada poslodavac utvrdi da zaposleni iz zdravstvenih razloga više nije u mogućnosti da obavlja rad ili službu za koje je on/ona zaposlen i ako ne postoji alternativan posao koji bi on/ona bio u mogućnosti da obavlja. Poslodavac će zaposlenog obavestiti o raskidu ugovora mesec dana pre raskida.

11.7 Poslodavac može da raskide ugovor o radu zbog privrednih, tehnoloških ili organizacionih promena u preduzeću.

11.8 U slučajevima raskida ugovora o radu, poslodavac će zaposlenom na njegov zahtev da izda potvrdu na kojoj je naznačeno ime zaposlenog; priroda ili vrsta rada ili službe za koju je on/ona bio zaposlen, trajanje radnog odnosa, osnovna plata/nadnica i svi dodaci i prihodi i procena njegovog/njenog obavljanja radnih obaveza u vreme trajanja radnog odnosa.

Ocena prihvatljivost zahteva

44. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.

45. U tom smislu, Sud se prvo poziva na stavove 1. i 7. člana 113. Ustava, koji propisuju:

“(1) Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

(7) Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

46. Sud dalje razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što su propisani u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47 [Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48 [Tačnost podneska]

"Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori".

Član 49
[Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”.

47. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu Vrhovnog suda [Rev. br. 327/2021] od 6. aprila 2022. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naglasio osnovna prava i slobode za koje navodi da su mu povređene, u skladu sa članom 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokovima propisanim u članu 49. Zakona.

48. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 34 [Kriterijumi prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 34 (2) Poslovnika propisuje uslove na osnovu kojih Sud može da razmotri zahtev, uključujući uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Pravilo 34 (2) posebno propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, kada podnosilac/teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju”.

49. Sud podseća da je u suštini glavni navod podnosioca zahteva povreda prava zagarantovanih članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a, sa obrazloženjem da mu je radni odnos nezakonito prekinut i da su redovni sudovi svojim odlukama pogrešno utvrdili činjenično stanje i primenili materijalno pravo iz člana 11.1 Osnovnog zakona o radu.

50. Sud podseća da je podnosilac zahteva prvo imao ugovor na određeno vreme od 2. januara 2008. godine do 31. decembra 2008. godine, koji mu je zatim produžen za još jedan vremenski period od 1. januara 2009. godine do 31. decembra 2009. godine. Nakon toga, poslodavac mu je prekinuo radni odnos odlukom [br. 897], sa obrazloženjem da mu radni odnos prestaje 31. decembra 2009. godine.

51. Sud podseća da podnosilac zahteva osporava odluku o prekidu radnog odnosa od strane poslodavca, inicijalno pokrenuvši pravni spor u Opštinskom sudu u Prištini.

52. U tom smislu, Sud se prvo poziva na relevantne delove presude [C. br. 121/2010] Opštinskog suda u Prištini od 16. maja 2007. godine, koji je odlučio na sledeći način:

“[...] ugovor o radu je zaključen na određeno vreme i istim ugovorom je u članu 7 tačka (a) predviđeno da „radni odnos prestaje bez prethodnog obaveštenja danom isteka ugovora o radu“, dok je u članu 2 tačka b) ugovora utvrđeno da se „zaposleni prima na posao na određeno vreme od 01.01.2009. godine do 31.12.2009. godine“. Stoga, sud ocenjuje da je u konkretnom slučaju tužena u potpunosti ispoštovala ugovor o radu i izvršila raskid u skladu sa ovim ugovorom, odnosno nije izvršila nikakvu povredu navedenih ugovornih ili zakonskih odredbi, dok je sa druge strane, u trenutku potpisivanja ugovora, tužilac bio svestan da je zaključio ugovor o radu na određeno vreme i da je ovaj ugovor prihvatio slobodnom voljom, pa sud ocenjuje da su neosnovani navodi tužioca da se radni odnos u konkretnom slučaju treba smatrati radnim odnosom na neodređeno vreme”.

53. Sud takođe primećuje da u vezi sa gore navedenim navodima podnosioca zahteva, tačnije navodom o prestanku radnog odnosa bez pravnog osnova, Sud primećuje da su te navode detaljno razmatrali redovni sudovi u ponovnom postupku.

54. U tom smislu, a posebno u vezi sa navodima podnosioca zahteva, Sud prvo podseća da je Osnovni sud, presudom [C. br. 2008/2016] od 5. septembra 2017. godine, obrađujući navode podnosioca zahteva, između ostalog, istakao sledeće:

“Ocenjujući navode tužioca, odnosno njegovog punomoćnika i osporavanja punomoćnika tužene, sud se, da bi odlučio u ovoj pravnoj stvari, pozvao na član 11.1 Uredbe UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu na Kosovu (primenjiv zakon u vreme prekida radnog odnosa), koji propisuje uslove za prestanak radnog odnosa”.

“Pošto član 11.1 gore navedene Uredbe u tački (d) propisuje “da ugovor o radu prestaje nakon isteka vremena na koje je ugovor sklopljen”, stoga, zasnivajući se na ovoj zakonskoj odredbi i na članu 7 tačka (a) ugovora o radu br. 2198 od 31.2.2008. godine, koja propisuje da “se ugovor prekida bez prethodnog obaveštenja danom isteka ugovora o radu”, odnosno 31.12.2009. godine, sud je utvrdio da je odluka Kadrovskog saveta tužene br. 897 od 14.12.2009. godine i odluka drugostepene komisije tužene br. 222 od 12.01.2010. godine o neproduživanju ugovora o radu tužiocu, čije je ukidanje tražio tužilac, pravična i zakonita, stoga je sud odbio tužbeni zahtev i odlučio kao u izreci presude”. “[...] Sud je svoje uverenje stvorio na osnovu činjenice da je ugovor o radu zaključen na određeno vreme [...]”.

55. Sud takođe podseća da je Apelacioni sud, presudom [Ac. br. 4489/2020] od 9. decembra 2021. godine, istakao sledeće:

“Drugostepeni sud ocenjuje da je prvostepeni sud pravilno zaključio da je tužiocu prestao radni odnos prema samom ugovoru koji je zaključio sa tuženom br. 2198 od 31.12.2008. godine, koji je zaključen na određeno vreme počev od 01.01.2009. godine do 31.12.2009. godine, jer ovaj sud ocenom istog ugovora utvrđuje da su odredbom člana 7 tačka a) ovog ugovora, poslodavac, ovde tužena, i zaposleni, ovde tužilac, svojom slobodnom voljom utvrdili da ugovor zaključen između njih prestaje bez prethodnog obaveštenja danom istaka ugovora o radu kao što je propisano u članu 2a ovog ugovora”.

“Definicija iz člana 2 b istog ugovora, kojim je određen rok trajanja ugovora od 01.01.2009. godine do 31.12.2009. godine sa mogućnošću produženja za još godinu dana, za tuženu ni pod kojim okolnostima nije predstavljala obavezu da tužiocu obavezno produži ugovor za još godinu dana nakon isteka, pošto je bilo u njenoj volji da, uzimajući u obzir rad i učinak koji je tužilac pokazao tokom 2009. godine, oceni da li će tužiocu nastaviti ili ne zaključen ugovor, koji u konkretnom slučaju nije produžen i blagovremeno je obavestila tužioca da mu ugovor neće biti produžen nakon njegovog isteka”.

56. Sud se takođe poziva na relevantne delove presude [Rev. br. 327/2021] od 6. aprila 2022. godine Vrhovnog suda kao krajnje instance u ovom parničnom predmetu, i primećuje da je isti detaljno obrazložio razloge za odbijanje nekih od zahteva pokrenutih u reviziji podnosioca zahteva, i obrazložio:

“Vrhovni sud Kosova je ocenio, kao neosnovane, navode u reviziji tužioca da je osporena presuda doneta uz bitnu povredu odredaba člana 182 stav 2 tačka (n)

ZPP-a, jer je drugostepeni sud u postupku odlučivanja prema žalbi, u svojoj presudi dao dovoljno i ubedljivih razloga za donošenje pravične i zakonite odluke, koje je usvojio i ovaj sud. Drugostepeni sud je pravično ocenio da je radni odnos između tužioca i tužene bio zaključen u skladu sa članom 10.1 tačka (b) Uredbe UNMK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu gde je propisano da ugovor o radu može da se zaključi na određeno vreme”.

57. Sud dalje primećuje da su u vezi sa ovim obrazloženjem/ocenom koju podnosilac zahteva osporava, redovni sudovi došli do ovog zaključka nakon što su izveli sledeće dokaze: ugovor o radu [br. 1/2] od 2. februara 2008. godine; ugovor o radu [br. 897] od 14. decembra 2009. godine i druge relevantne dokumente u vezi sa utvrđivanjem činjeničnog stanja u vezi sa trajanjem ugovora o radu.
58. U tom smislu, Sud smatra da su redovni sudovi, u okolnostima konkretnog slučaja, razmotrili i obrazložili navode podnosioca zahteva. Isti su razmatrali bitne navode podnosioca zahteva i razjasnili da (i) je ugovor o radu podnosioca zahteva bio na određeno vreme, odnosno od 1. januara 2009. godine do 31. decembra 2009. godine; (ii) ugovor o radu podnosioca zahteva nije predstavljao obavezu za poslodavca da nastavi ugovor još godinu dana nakon njegovog zakonskog raskida; (iii) poslodavac je pravilno primenio odredbe koje su proistekle iz Uredbe UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu na Kosovu od 8. oktobra 2001. godine.
59. Sud primećuje da je ugovor o radu podnosioca zahteva zaključen sa poslodavcem stvoren na osnovu odredaba Uredbe UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu na Kosovu od 8. oktobra 2001. godine.
60. U tom aspektu, Sud primećuje da je član 11.1, stav d) Uredbe UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu na Kosovu od 8. oktobra 2001. godine, propisivao da “Ugovor o radu prestaje nakon isteka vremena na koje je ugovor sklopljen ...”.
61. Sud uzima u obzir navod podnosioca zahteva da “Prvostepeni i drugostepeni sud uopšte nisu ocenili primedbe i uputstva Vrhovnog suda Kosova, koja su za prvostepeni i drugostepeni sud bila obavezna”. Prema podnosiocu zahteva, redovni sudovi tokom postupka presuđivanja nisu poštovali rešenje [Rev. br. 151/2016] od 15. avgusta 2016. godine Vrhovnog suda.
62. S tim u vezi, Sud ističe obrazloženje presude [Ac. br. 4489/2020] od 9. decembra 2021. godine Apelacionog suda, gde je prilikom razmatranja konkretnog navoda podnosioca zahteva istaknuto sledeće:

“Žalbeni navod punomoćnika tužioca da je sud bitno povredio odredbe parničnog postupka iz člana 182.1 u vezi sa članom 199. ZPP-a, jer sud u ponovljenom postupku nije postupio u skladu sa uputstvima koje je dao Vrhovni sud Kosova u rešenju Rev. br. 151/2016 od 15.08.2016. godine, prema oceni Apelacionog suda je neosnovan navod. Do ovog zaključka, ovaj sud je došao, jer je odluka prvostepenog suda C. br. 121/2010 od 01.02.2016. godine i drugostepenog suda AC. br. 1162/2013 od 01.02.2016. godine, ukinuta od strane Vrhovnog suda, zato što je ovaj sud utvrdio da je presuda prvostepenog suda zahvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz člana 182.2 tačka n) ZPP-a, sa obrazloženjem da su izreka i obrazloženje iste u suprotnosti sa pisanim dokazima, iz čega proizilazi da presuda prvostepenog suda nije ukinuta zbog pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja.

Prema oceni drugostepenog suda, da su presuda prvostepenog suda C. br. 121/2010. od 01.02.2016. godine i drugostepenog suda AC. br. 1162/2013 od 01.02.2016. godine ukinute od strane Vrhovnog suda zbog pogrešnog i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja, zbog čega bi se prvostepenom sudu dala jasna uputstva o tome koje dokaze treba da izvede u ponovljenom postupku i da prvostepeni sud nije postupao prema uputstvima Vrhovnog suda ne dajući nikakvo objašnjenje zašto nije postupao prema datim uputstvima, tada bi to predstavljalo povredu člana 182. 1 u vezi sa članom 199. ZPP-a, što bi doveo do ukidanja ožalbene presude.

U konkretnom slučaju, ocena ovog suda je da ožalbenom presudom, prvostepeni sud, uzimajući u obzir upravo primedbe Vrhovnog suda Kosova da u ponovljenom postupku ukloni nedostatke iz člana 182.2 tačka n) ZPP-a, ožalbenom presudom je uklonio te nedostatke, jer je osporena presuda dovoljno jasna kako u delu izreke tako i u obrazloženju, a u potpunom skladu sa sadržajem propisanim odredbama člana 160. ZPP-a. Dakle, shodno tome, izreka ožalbene presude je u skladu sa datim razlozima i pisanim dokazima, odnosno njihovim sadržajem”.

63. Stoga, kao što se može primetiti iz gore navedenog obrazloženja, Sud primećuje da su redovni sudovi, odnosno Apelacioni sud, obradili sve navode podnosioca zahteva u skladu sa zakonima na snazi, opravdavajući pitanje da je niži sud dao ubedljive i detaljne razloge koji se odnose na rešenje [Rev. br. 151/2016] od 15. avgusta 2016. godine Vrhovnog suda, primenjujući zakonske odredbe koje je smatrao relevantnim u odnosu na okolnosti konkretnog slučaja.
64. Sud dalje želi da istakne da rešenje [Rev. br. 151/2016] od 15. avgusta 2016. godine Vrhovnog suda nije odredilo da poslodavac mora da obnovi radni odnos sa podnosiocem zahteva nakon isteka ugovora na određeno vreme.
65. Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi da su redovni sudovi u njegovom slučaju pogrešno utvrdili činjenično stanje i pogrešno primenili/tumačili zakonske odredbe.
66. U tom kontekstu, Sud podseća da se ne može pretvoriti u činjenični sud i reći redovnim sudovima koji bi bio najprikladniji način primene materijalnog prava, jer takva nadležnost, po pravilu, pripada sudovima redovne nadležnosti da to urade. Sud ističe da može intervenisati samo kada je obrazloženje odluka redovnih sudova krajnje proizvoljno i neopravdano, dok se u konkretnim okolnostima ne radi o očigledno proizvoljnim ili neobrazloženim odlukama.
67. Sud podseća na svoj opšti stav da pravično i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja, kao i relevantna tumačenja zakonskih odredbi zakona, po pravilu, spadaju u nadležnost redovnih sudova. Uloga Ustavnog suda je da obezbedi poštovanje standarda i prava zagantovanih Ustavom, te stoga ne može delovati kao sud „četrtoog stepena“ (vidi, u vezi sa doktrinom „četrtoog stepena“, predmet [ESLJP-a: Garcia Ruiz protiv Španije](#), br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28).
68. S tim u vezi, Sud naglašava da je tumačenje materijalnog i procesnog prava primarna dužnost i da spada u nadležnost redovnih sudova (pitanje zakonitosti). Uloga Ustavnog suda je samo da utvrdi da li su efekti takvog tumačenja u skladu sa ustavnim normama i standardima.

69. U smislu gore navedenih činjenica, Sud smatra da je neophodno istaći da je podnosiocu zahteva omogućeno da razvije postupak zasnovan na principu kontradiktornosti; da je mogao da iznese argumente i dokaze koje je smatrao važnim za svoj slučaj u različitim fazama postupka; i da su svi argumenti, sagledani objektivno, koji su bili relevantni za rešenje njegovog slučaja, propisno saslušani i razmotreni od strane sudova; da su činjenični i pravni razlozi osporenih odluka detaljno izneseni; i da je, u skladu sa okolnostima slučaja, postupak, posmatrano u celini, bio pravičan. Kao rezultat toga, Sud nalazi da su podnosioci zahteva uživali procesne garancije ugrađene u koncept pravičnog i nepristrasnog suđenja (vidi, *mutatis mutandis*, između ostalog, slučaj Suda: [KI118/17](#), podnosilac zahteva: *Şani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivost od 16. februara 2018. godine, stav 35; takođe vidi slučaj ESLJP-a: [Garcia Ruiz protiv Španije, br. 30544/96](#), presuda od 21. januara 1999. godine, stav 29).
70. U tom smislu, da bi se izbegli nesporazumi od strane podnosioca zahteva treba uzeti u obzir da "pravda" koja se zahteva u članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, nije "sustinska", već "proceduralna" pravda. U praktičnom smislu i u principu, to se izražava kontradiktornim postupkom u kojem se stranke saslušaju i stavljaju pod iste uslove pred sudom (vidi, takođe slučaj Suda br. [KI42/16](#) podnosilac zahteva: *Valdet Sutaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2016. godine, stav 41, i druge reference koje su tu pomenute; i [KI49/19](#), gore citiran, stav 55).
71. Sud, na kraju, takođe naglašava da nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi da pokrene argumentovan navod o povredi osnovnih prava i sloboda zagarantovanih Ustavom (vidi, slučaj ESLJP-a: [Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske](#), br. 5503/02, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).
72. Stoga, na osnovu gore navedenog, Sud, zasnivajući se na standardima utvrđenim u njegovoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio svoju tvrdnju da su postupci na bilo koji način pred redovnim sudovima bili nepravični ili proizvoljni i da mu je osporenom presudom povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP -a.
73. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i proglašava se neprihvatljivim u skladu sa pravilom 34 (2) Poslovnika.

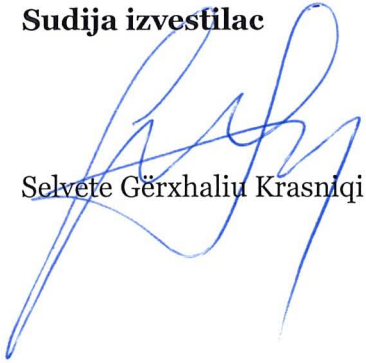
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilom 34 (2) Poslovnika, dana 31. avgusta 2023. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu na dan objavljivanja na Službenom listu Republike Kosovo, shodno stavu 5 člana 20. Zakona.

Sudija izvestilac

Selvete Gërxhaliu Krasniqi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani